Subscribe to DeepL Pro to translate larger documents.
Visit www.DeepL.com/pro for more information.

Ulusal Sosyalizm

Kaynak: Ernst Krieck - Ulusal Siyasi Eğitim. Ulusal Sosyalizm, s. 33-48. 1936.

Çeviri: Daniel Zakal, 2024

Weimar'ın devletlerarası sistemi, her bireyin kendi akıl ve özerkliği temelinde bir siyasi irade oluşturduğu, ortak görüşler temelinde benzerleriyle anlaşmaya vardığı,
bir parti ve program oluşturduğu ve tartışma ve karmaşık bir seçim süreci yoluyla ortak bir irade oluşturduğu ve bunu parlamentoya devrettiği, burada da yine tartışma, uzlaşma ve önder iradenin seçilmesi yoluyla devlet iktidarı ve

yöneten hükümetin ortaya çıkması. Bu, deneyimlerin gösterdiği gibi, nihayetinde tüm özü ve iradeyi yok eden, bunları iktidarda yoğunlaştırmak yerine boş bir hiçliğe dönüştüren bir damıtma sürecidir.

Geride, birbirlerini felç eden bir grup siyasi kısmi güç bırakır; bunlar, gerektiğinde istikrarsız parti koalisyonları oluşturarak, devlet iktidarından, makamlardan ve avantajlardan, geriye kalan ve erişilebilir olan her şeyi mümkün olduğunca elde etmeye çalışırlar. Devlet, dışarıdan güçsüz, içeriden parçalanmakta olan bir parti yağma nesnesi haline gelmiştir. Bu sistem, Alman halkının örgütlenme yoluyla gücünün silahsızlandırılmasına ve dağılmasına yol açmış, siyasi irade ve eylem kabiliyetine sahip bir devletin oluşmasını engellemiştir. Ayrıca, tarihsel olarak gelişen gücün son kalıntılarını da sıradan kitlelere ve parçalanmış bireylere bölmüş, onları kendi içinde savaşan bir halka dönüştürmüştür.

Alman halkı, bu parçalanmış durumda, Weimar sisteminde güçsüz bir şekilde yerde yatıyor, sağlık, büyüme ve yaşam alanı açısından zayıflamış ve nihayetinde yaşamın her alanında iflasa sürüklenmiş durumda, öyle ki, sonunda, acil durum maddesi 48 ve küçük Reichswehr dışında anayasanın kendisinden geriye pek bir şey kalmamış durumda.

Weimar sistemi, Alman gücünün silahsızlandırılmasını amaçlayan başarısız vekalet sisteminin iç politik uzantısıdır.

Ulusal Sosyalizm, gerçek durumlarını ve öz farkındalıklarını kabul etmeye başlayan uyanış halindeki Alman halkının adıdır: ulusal ve ırksal temel güçler tarafından taşınan güçlü bir özgürlük hareketi. Bu isim, Alman devriminin ilkesini ve ulusal topluluğun bir bütün olarak hedefini içerir: Alman halkı, sosyal adalet ilkelerine dayanan birleşik bir siyasi varlık, öz farkındalığı olan bir güç organı ve birleşik organik bir sosyal yapı haline gelecektir.

Tüm Alman kabileleri, mezhepleri, sınıfları ve sosyal tabakaları tarafından beslenen Ulusal Sosyalist hareket, içsel yaklaşımlar, olasılıklar ve organik gerilimler açısından son derece zengindir. İlk etapta, rasyonel bir program değil, temel bir harekettir ve tek tip proleter hareketten sadece tüm sınıflardan beslenmesi ile değil, aynı zamanda halkın içgüdüsel derinliklerinden gelen bir hareketi temsil etmesi ile de farklılık gösterir. Bu hareket, erken bir aşamada katılaşan ve verimsiz bir şekilde taşlaşan Talmudik Marksizm'de olduğu gibi, entelektüel bir doktrin ve dogmaya erken bir aşamada bağlanmamıştır.

Onu yönlendiren devrimci ilke onu zafere, özgürlüğe, yeni Alman devletine ve ulusal düzene götürene kadar, dogmatik bir sabitlikten uzak, yönlendirici bir hareket olarak kalmalıdır. O zamana kadar, yeni koşullara ve taleplere uyum sağlayarak, gelişiminin birçok aşamasından geçmesi gerekecektir – bu esneklik ve çeviklik onun serveti olacaktır. Ulusal Sosyalizm, partiyi, genel halkı kapsar.

hareket, ulusal gençlik hareketi, Wehrverband (savunma birliği), gençlik örgütleri, takipçiler, siyasi özgürlük hareketleri, yetişkinlerin ve ırk bilinci, sosyal toplum ve ekonomik düzen, ulusal kültürün korunması, bunların ilgili dernek ve örgütleri ile birlikte. Böylece, çoğu zaman ön taslak halinde de olsa, gelecekteki ulusal totaliter devletin tüm unsurlarını ve tohumlarını, Alman totaliter görevinin yerine getirilme olasılığını kendi içinde barındırmaktadır.

Bunda, birçok verimli unsur ve tarihsel olarak biçimlendirici ilkeler ortaya çıkmaktadır. Adolf Hitler'in partisi, parti sistemini aşma görevini ve yeteneğini içinde barındıran tek partidir – mümkünse parlamentoyu aşarak. Bu nedenle, bir parti olarak, partizanlığı aşma ve ulusal birliği kendi içinde somutlaştırma olasılığını içinde barındırmalıdır. Halkın tüm bireylerini bünyesine katamaz ve katmamalıdır, ancak kendi iç değerleri ve yaklaşımlarından yeni devlet ve ulusal düzenler geliştirmek ve kendini bütüne entegre etmek için, bütünlüğü somutlaştırma iddiasının geçerli olduğu, bütünü temsil ettiği bir noktaya kadar büyümelidir. Ancak bu şekilde, en derin antagonizmden doğan irade birliği, siyasi güç ve organik bütünlük, çözülme durumundan ve disiplin biçiminden doğabilir.

Ancak bir parti, kendini aşarsa parti olmaktan çıkar. Halk ve devlet, partiden radikal bir iç arınma ve kararlılık süreci talep eder.

Bir partinin, yani bir parçanın, bütün haline gelme olasılığı, tüm halkı etkisi altına alan, tüm üyelerini ve yapılarını etkileyen ve onları organik bütünlük hedefine yönlendiren devrimci ilkenin öncüsü olan Nasyonal Sosyalizm'de yatmaktadır. Böylece parti, genel bir halk hareketi, özellikle de bir gençlik hareketi haline gelmiştir. Devrimci ilkeyi temsil eden gençlikten Alman geleceği, yeni devlet ve ulusal düzen doğmaktadır. Milliyetçi gençlik, değerleri ve ittifaklarıyla, yeni devlet ve ulusal düzenlerin öncüllerini, uygun bir ulusal toplam eğitimin tohumlarını şimdiden taşımaktadır.

Gençlik ligleri, siyasi tutum, savaşçı ruh ve ırksal değer sistemlerinin sağlamlaştırıldığı ve yeni bir devlet gücü ve düzeninin oluşturulması için kullanıldığı siyasi ve askeri ittifakların eğitimsel öncüleri niteliğindedir. Bunlar aracılığıyla, gelecekteki devlet, devlete ve halka karşı artan sorumlulukları sayesinde siyasi otoritesini artıran bir lider sınıf hazırlar. Wehrverbände (savunma ligleri) ve bunlarla ilişkili veya bağlantılı gençlik ligleri, temel amaçları olarak ulusal-siyasi eğitim tarafından yönlendirilir. Ulusal Sosyalist kitle hareketi, savunma liglerinde ve gençlik liglerinde sadece gelecekteki devlet yapısının omurgasını ve çekirdeğini değil, aynı zamanda beşinci devletin siyasi ve askeri yönünün biçimlendirici ilkesini, yani iktidar yapısının çekirdeğini ve siyasi seçkin sınıfının öncülünü de bulur. Burada, her şeyden önce, ırk ve disiplin, biçim ve yön olarak sağlam bir şekilde gerçeğe dönüşmelidir.

Mevcut sistem, şekilsiz kitleler ve partiler üzerine kurulmuştur. Parti ancak parti tarafından, kitle ise ancak kitle tarafından yenilebilir. Bu, Nasyonal Sosyalizmin görevi ve yoludur. Bir kitle hareketi olarak, kitle yükseltme sanatını önkoşul olarak kabul eder: kitle, şekillendirilebilmesi için akıcı hale gelmelidir. Hitler tarafından ustaca uygulanan kitle yükseltme sanatı, parti sistemi içindeki ajitasyon ve parti liderliği tekniklerini sonuca ulaştırmakla kalmamış, aynı zamanda kitle liderliği için temelde yeni unsurlar ve yollar da bulmuştur.

Hitler, ulusal yaşamın beklenmedik bir damarını açığa çıkarmayı ve bir kaynak oluşturmayı başarmıştır. Weimar sistemi ve temsilcilerinden hiç kimsenin buna temel bir itirazda bulunması olası değildir, çünkü kendi ilkeleri, diğer partileri aşarak çok partili devlet ve parti sistemi ilkesini geride bırakacak kadar, kendilerinin hayal bile edemeyeceği kadar etkili ve güçlü bir şekilde uygulanmaktadır. Anayasa, belirli koşullar altında resmi değişiklik için yasal yolu açmakla kalmaz, aynı zamanda bir partinin diğerlerini ortadan kaldırarak çok partili bir devlet değil, tek bir nihai parti devleti ortaya çıkarması için içsel bir olasılık da bırakır. Dışsal sonuç olarak tek parti devleti ilkesini temsil eden şey, dönüşüm ilkesinden ortaya çıkar: partiden kitle, kitleden halk, birlikten devlet.

Ulusal Sosyalist kitle hareketi ne kadar kapsamlı hale gelirse, o kadar çok unsuru bünyesine katması, o kadar çok talebi karşılaması gerekir ve kendi içinde o kadar çok kutuplaşma ve gerilim gelişir. Bu da parçalanma ve içeriden yeni partilerin ortaya çıkma tehlikesini yaratır. Buna, diğer partilerden temelde farklı olan bir ilkeyle karşı koyulur: yoldaşlık ilkesi, lidere bağlılık, otoriter yapı ve liderlik biçimi. İç gerilimler birleşik bir biçimde aşılmalıdır. Böylece, parti ve kitle hareketi içsel olarak yeniden şekillendirilecek ve konsolide edilecektir: Führer'in otoritesi ve değer sistemi ile bir bağ, biçim, sağlam düzen, disiplin, ortak yönelim ve duruş ortaya çıkar – yeni bir eğitimin temeli ve ilkesi.

Bununla yakından ilgili olan bir başka unsur, Ulusal Sosyalist kitle eğitimi ve liderlik doktrininde yer alan, ancak şekillendirilmesi ve kavramsallaştırılması o kadar kolay olmayan bir unsurdur. Dışarıdan bakıldığında, bu doktrin ve tüm hareket öncelikle
"ruhaniyetsizliği" nedeniyle eleştirilmektedir ve gerçekten de, örneğin basında, liberal tartışmalarda - liberal demokrasi ve parlamenterizmin yaşam unsuru - hakim olan boş ve içi boş yasalcılık gibi, rasyonel kültür ve politik olarak bağlı entelektüelizm karşısında içeriden meşru bir reddetme ve nefret vardır. Bu, Yahudi çevreler tarafından ustaca ele alınmış, ancak giderek tamamen sonuçsuz ve içsel gücü olmayan, olumsuz, dışarıdan dayatılan bir yaşam gücü olduğu ortaya çıkmıştır.

Elbette, devrimci halk hareketi, entelektüeller ve liberal vatandaşlar tarafından, ayrıca ilgili kalem ustaları ve belirli bir kalem ustası tarafından kötü ilan edilmeliydi.
ve ilgili kalem ustaları ve belirli

„eğitim“ ustaları tarafından da kötü ilan edilmesi gerekiyordu, çünkü bu hareket onların düşünce biçimlerine aykırıydı. Örneğin, Nasyonal Sosyalizm'in Marksizm ile karşılaştırılmaması gerektiği, çünkü onun tam tersini temsil ettiği ve böylece yaratma ve hareket yöntemlerinin ilişkilendirilmesini engellediği savunulmaktadır.

Ruhun yeraltı dünyası, kozmostan daha kötü değildir; aksine, Bachofen'in mitleri yorumlayarak rasyonel bir çağa açığa çıkardığı ya da en azından anlaşılır kıldığı gibi, tüm yaratıcı ve üretken güçlerin, tüm şekilsiz ama şekil veren güçlerin, hem hayat veren hem de ölüm getiren tüm kader hareketlerinin sığınağı ve rahmidir. Ulusal Sosyalizm, kitle hareketi ve kitle heyecanlandırma yöntemleriyle, tüm biçimlendirici, tarih yazan güçlerin bu kaynağını kullanır ve bunların yeni oluşan bir dünyanın biçimlendirici dürtülerine akmasına izin verir.

Bu noktadan tüm devrimci güç doğar, tarih ebedi kaynağını bulur, uluslar bu yeraltındaki yenilenme pınarını içlerinde taşıdıkları sürece. Devrimci içgüdüden doğan Nasyonal Sosyalizm'in ajitasyonu, öncelikle entelektüel kanıtlar veya argümanlarla değil, rasyonel ve irrasyonel olanın sınırında yer alan ritmin ilkel gücüyle ve ritimle benzer olan ve onun heyecan verici gücünü yayan her şeyle çalışır. İlahiler bunun bir parçasıdır, tıpkı kitlesel toplantıları ustaca yönetme, heyecanlandırma ve yönlendirme sanatının tamamı gibi. Aynı içgüdüden hareketle, Nasyonal Sosyalizm rasyonel kavramlardan çok semboller ve onların canlı ifade gücüyle çalışır: gamalı haç, selamlaşma biçimleri, Üçüncü Reich, hepsi sembolizm yoluyla hareketin doğrudan, yeraltı gücüne sahiptir. Buna romantik, ilkel, kaotik diyebilirsiniz – ve haklı olabilirsiniz. Ancak bunların hiçbiri bir şeyi kanıtlamaz veya çürütmez; güç, hareketin kendisinde, irrasyonel ve temel olanın içinde yatmaktadır; tarih yazan, kader belirleyen hareketin şekillendirme gücü buradan gelir, bu güç olmadan bir halk yok olur, tarih sona erer, ancak bu güçten insanlar ve tarih içinde yeni bir oluşum ortaya çıkar. Bu sürece devrim denir.

Bu kökeni nedeniyle, Nasyonal Sosyalizm, ırkın yeniden doğuşu yoluyla yeni bir gerçekliğe giden yolunu arayan temel bir yönelim hareketidir. Liberalizm ve Marksizm gibi entelektüel bir akıldan doğmamıştır. Dolayısıyla Nasyonal Sosyalizm de bir parti ve program değil, bir gün yeni biçimler, düzen ve ulusla sonuçlanacak, ancak ulusal yaşam alanımızın tamamına yayılana kadar akıcı kalacak, akıcı ve akış yaratan bir harekettir. Halkın yeni biçiminin ve insanlığının oluşması, hareketin tamamlanması anlamına gelecektir, ancak aynı zamanda hareketin sonunu da işaret edecektir. Eğer bu, bütünün şekillenmesinden önce gerçekleşirse, devrim amacına ulaşmadan tamamlanmayacak ve sadece bir tepkiyle sonuçlanacaktır. O zaman, gerçek Alman özgürlüğü ve biçimi kazanılmayacak ve eski Batı düzeni bir kez daha galip gelecektir: Alman tarihi sona erecektir.

Ulusal Sosyalist kitle hareketi ve kitle hareketi sanatında, gelecekteki ulusal ve siyasi

eğitim için en güçlü yaklaşımlar, ilhamlar ve temel güçler bulunabilir. Bir eğitim, bir kişiyi önce uysal ve şekillendirilebilir hale getirebildiği ölçüde hedefe ulaşacaktır. Uysallık, pedagoji genellikle varsaydığı gibi sabit, doğuştan gelen, değişmez bir özellik değildir, ancak kendisi de değişime tabidir, bir kişi genişledikçe, yükseldiğinde, içsel olarak uyarılma yoluyla harekete geçtiğinde ve böylece alıcılık, duyarlılık ve uysallık açısından geliştiğinde artabilir. Bu durumda, temel görüşler, içgörüler, yönelimler ve tutumlar daha güçlü ve kalıcı bir şekilde kök salar, daha basit ve daha güçlü hale gelir ve ruhun gevşemiş kanalları boyunca akan etkiler, görüşler, sözler ve eylemler akışında daha canlı bir şekilde ifade edilir. Aynı zamanda, bu coşkuyla yükselen uyarılma hallerinde, duyular keskinleşir, hayal gücü genişler, ruhlar daha akıcı hale gelir ve toplanan kalabalığın iradeleri ruhsal bir birlik, duygusal uyum ve toplumsal ruh içinde birleşir. Kitleler bu ruhsal uyarılma içinde şekillendirilebilir ve biçimlendirilebilir hale gelir.

Burada yeni yaratıcı güçler ortaya çıkıyor, derinliklerden yeni içerikler doğuyor. Meraklarından dolayı Hitler'in mitinglerine gidenlerin çoğu, okulda öğrenebileceklerinden daha kalıcı bir etki yaratan temel güçlerin etkisiyle, halkın saflarına katılmış olarak evlerine döndüler. "Uyarılma" güçleri, entelektüellerin varsaydığı gibi irrasyonel değil, daha çok kaotik, şekilsiz, ancak son derece uysal ve yönlendirilebilir temel güçlerdir.

Eğer pedagoglar Pestalozzi'yi – onunla ilgili çok sayıda literatürde – onun varlığının ve çalışmalarının özünü gerçekten kavramış olsalardı ve onu her zaman ulusal ve entelektüel açıdan yeniden yorumlamamış olsalardı, onun eğitim sanatının gücünü, başarısının sırrını, kendi beceriksiz teorileri ve kitaplarından çok, ziyaretçilerinin tanımlamalarından daha net bir şekilde ortaya çıkan, bu temel kitle harekete geçirme ve kitle hareketi güçlerinin sanatı ile olan akrabalığını fark ederlerdi. Pestalozzi, özünde coşkulu, ilkel ve entelektüel olmayan bir adamdı – Aydınlanma yüzyılında yaşayan, Dostoyevski romanlarındaki karakterlerle aynı hamurdan yapılmış bir adamdı. Pestalozzi, kendisi ve çocuk grubunu, ilkel yöntemlerle, çoğunlukla ilahi söylemeye benzer yöntemlerle, yüksek enerjili, son derece alıcı bir duygusal duruma yükseltmek için bir yöntem icat etti, ancak o tamamen müzikten uzak bir insandı ve beklendiği gibi müzik aletlerine başvurmadı. Bunun yerine, rasyonel, ilkel konuşma, ritim ve mekan biçimlerini kullandı. Bu yöntemlerle, sadece temel izlenimleri derinlemesine pekiştirmek ve yoğunlaştırmakla kalmadı, aynı zamanda sürekli ritmik tekrarlarla istenen yönde bir alıcılık ve duyarlılık yarattı, duyuları keskinleştirdi ve böylece öğrencilerin aktivitesini, özgüvenini ve bağımsızlığını mekanik olarak artırdı, en azından çocukları yüksek duygusal bir birliktelik içinde bir topluluk haline getirdi.

Böylece, kitle liderliği sanatında olduğu gibi, ortak bir yönelim ve şekillendirme ile birleştirilmiş aynı güçlü uyarılma araçları burada da mevcuttur.

Bu yöntemin Pestalozzi'nin zamanındaki anlamı ve tutarlılığı, Nasyonal Sosyalist kitle hareketinden tamamen farklıdır: ancak yöntemin unsurları ve güçleri aynıdır. Nasyonal Sosyalizm, kitlesel heyecanlandırma yöntemiyle ırk bilincini uyandırmayı, onu büyük ulusal hedeflere ve siyasi görevlere yönlendirmeyi, halkın ruhuna buna uygun bir tutum aşılamayı amaçlamaktadır. Okul reformcuları, okulun çerçevesi ve koşulları içinde kitle liderliği ve insan şekillendirme gibi daha geniş hareketlerde olduğu gibi aynı şeyi uygulamak zorunda kalacaklar ve okul için yeni içerik ve yöntemler geliştirecekler. Pestalozzi'de, öznelci, kapalı okul reformu döneminin sağladığından çok daha iyi bir anlayış bulacaklar, aynı zamanda çalışmalarında kullanacakları araçları da bulacaklar. Artık Pestalozzi'yi Rousseau'nun ışığında görmeyeceklerdir. En derin düzeyde, bu yöntemler, Hindistan'ın yoga sisteminde geliştirdiği ve Budist manastırlarının geliştirdiği ruh şekillendirme ve ruh disiplini teknikleriyle ilgilidir, ancak temelleri, anlamı ve ruhu farklıdır.

Modern Japonya'nın ulusal-siyasi güç ve askeri disiplin amacıyla Budizm yöntemlerini nasıl benimsediğini ve daha da geliştirdiğini görmek öğreticidir. Aynı unsurlar fiziksel disiplin ve uygulamada da kullanılır ve Wehrverbände (savunma birlikleri) ve gençlik birliklerinin disiplin biçimlerinde, fiziksel bakım ve egzersizde, silah eğitiminde, ortak irade uyumu ve sağlam karakter oluşumu için eğitimde etkili olduğunu kanıtlamaktadır. Böylece kitle aynı anda yönlendirilir ve hazırlanır, dağınık ve parçalanmış kitle içsel ve dışsal olarak birleşik bir kardeşlik, sıkı sıkıya bağlı bir topluluk, bir savunma ligi, bir gençlik ligi, bir meslek birliği haline gelir: kitle düzenli bir halk, organik bir bütün haline gelir.

Bir kişiyi tam olarak kavramayı, uyumlaştırmayı ve şekillendirmeyi amaçlayan tüm eğitim, tutum, yetenek ve bilgi olmak üzere üç kavramla tanımlanan üçlü bir görevi temsil eder. Bir insandaki çalışma merkezi, tutumu, şekillendirilmiş karakteri, mizacı, sağlam ve güvenilir iradesidir. Bu, eğitim için temel olan kendi disiplin ve uygulama sistemine karşılık gelir. Ancak, rasyonel ve teknik olanı ön plana çıkaran Batı kültürünün son dönemlerinde bu, arka plana itilmiş veya neredeyse unutulmuştur.

Elbette, teknik becerilerin öğretilmesi ve entelektüel olarak uyarıcı, ağırlıklı olarak rasyonel öğretim yoluyla tutum ve eğilimleri bir dereceye kadar etkilemek mümkündür, çünkü bu ikisi birbirini etkileyebilir ve destekleyebilir. Ancak merkez zayıf kalır. Tarih ve kültürde yeni bir dönemin başlangıcında, devrimci ilke, insanlığın ırksal düzenine, hedeflerine ve görevlerine yönelik acil, doğrudan bir disiplin ve şekillendirme gerekliliğine yol açar. Bu, yeteneklerin eğitimi ve bilgi ve dünya görüşünün edinilmesi için sağlam bir temel ve destekleyici bir omurga sağlayacaktır. Ruhsal tutum için eğitim sistemleri,

eğilimi, karakter ve yönelim için eğitim sistemleri, disiplin için manastır, kışla, devlet gibi kilise, zanaatkar kadar asker kadar gereklidir. Batı'da, Cizvitler manastır yaşamı ve ideallerine dayalı egzersiz sistemlerini şekillendirerek sıkı bir disiplin sistemi geliştirmişlerdir.

Böyle bir egzersiz sistemi sayesinde, insanların ulusal görevlerini yerine getirmeleri için kapasiteleri ve olanakları uyandırılıp ilham verilirken, aynı zamanda sağlam bir uyum, amaç odaklı bir tutum ve biçimlendirici bir şekillendirme de sağlanır. Bir grup insanda tipik ve tek tip bir tutum ve yönelim, onların karşılık gelen bir düzen ve organizasyon içinde birleşmelerinin temelini oluşturur: içsel topluluk ve dayanışma ortaya çıkar, dağınık amaçlardan birlik, bireylerden organik birlik ve güç doğar. Ulusal Sosyalizm böylece liderinin içgüdülerini uygulamaya koyar, temel güçleri ve kitlesel heyecan ve hareket yöntemlerini kullanarak genel bir disiplin sistemi, bir egzersiz sistemi oluşturur ve bu sistem bir bütün olarak ulusu şekillendirir.

Halk ve ulusun bireysel üyeleri ırksal değerleri uyandırmalı; ırksal özellikler ve ırksal bilinç tam olarak geliştirilmelidir. Bu sadece halkın bireysel üyelerini şekillendirmekle kalmaz, aynı zamanda ulusal bilinci de yükseltir ve böylece toplumsal bağları sağlamlaştırır: kitleden halk doğar, halktan ise birleşik güce, birleşik siyasi tutuma ve irade yönüne sahip, ırksal bilince sahip bir ulus doğar.

Bu yöntem, yalnızca insanların doğuştan gelen eğilimlerinde gerekli koşulları karşıladığı durumlarda işe yarayacaktır. Doğuştan gelen ırksal özellikleri siyasi tutumlara ve ulusal karaktere dönüştürmeyi amaçlayan bir disiplin sistemi, yalnızca doğuştan gelen saflık ve güç gibi ırksal değerlerin var olduğu durumlarda en yüksek düzeyde başarıya ulaşacaktır. Diğer ırklardan bireylerde ise bu yöntem daha az etkili olacak veya tamamen sonuçsuz kalacaktır. Etkisinin aşamaları, insanlık hiyerarşisi oluşturur. Bu, liderlerin, devleti taşıyan sınıfın seçilme yolunu gösterir ve böylece başarılar, tutumlar ve ırksal liyakate göre halkın tabakalaşması gerçekleşebilir: hareketli kitleden, halk, ulus ve devlet oluşur.

Disiplin ve seçimin genel yöntemi, ordu ve savunma derneklerinde, siyasi mücadele liglerinde ve bunlara bağlı gençlik liglerinde, öğrenci örgütlerinde, meslek derneklerinde, her düzey ve türden okullarda, ilgili özel hedeflere uyarlanarak uygulanır. Böylece, üyeler, işlevler, organlar ve örgütlerin çeşitliliği içinde bir birlik sağlanır ve organik bir bütün oluşturulur.

Ulusal Sosyalizm: Bu isim, hareketin içeriğini, yönünü ve anlamını kapsar. Sosyalizm sayesinde milliyetçilik yeni bir içerik kazanırken, sosyalizm de milliyetçilik sayesinde yönünü ve gerçekleştirilme olasılığını kazanır. Ulusal Sosyalizm devrimci ilkeyi ifade eder ve böylece dikkati şunlara yöneltir

kader, tarih ve gereklilik tarafından önümüze konulan toplam göreve yöneltir – ırksal, ulusal-politik, devlet kurma, sosyal, kültürel ve eğitimsel yönleriyle: tüm bunlar, hareketin sembolik adının bütünlüğü içinde kapsanmaktadır.

Sosyalizm, bireylerin tutumları, yetenekleri ve eylemleri, özellikle de vicdanları ile topluma entegre olmaları anlamına gelir: birey, Alman halkı olarak bizim için kendini gösteren daha büyük bir yaşam bütününün bilinçli bir üyesi haline gelir. Halk, her bireyin varlığı ve gelişimi için ihtiyaç duyduğu her şeyi bulduğu doğal tarihsel yaşam alanıdır. Kişinin üyeliğinin niteliği, ait olduğu yer, kişinin yaşamındaki yolunu, görevlerini, bütün içindeki konumunu ve dolayısıyla kişisel olgunluğa ve tatmine ulaşma şeklini belirler: tutum, yetenek ve bilgi genellikle bu üyeliğin doğasında vardır.

Tüm bunlar, birey tarafından kişisel yasalarına göre gerçekleştirilebilir, derinleştirilebilir veya somutlaştırılabilir, ancak yaşam tarzı ve yöneliminde birey nihai olarak bütün tarafından belirlenir. Halk ayrıca, üyeleri için gerekli tüm işlevlerin ve görevlerin yaratıldığı ve yerine getirildiği tüm yaşam alanını temsil eder. Burada dil, din, hukuk, ekonomi, siyaset, sanat, kültür, eğitim ve okullar besleyici zeminlerini, içeriklerini ve anlamlarını bulurlar. Eğer bu bütünün bilinci, bireyin üyeliğine nüfuz ederek tutumunu, mizacını ve dünya görüşünü şekillendirirken yaşam düzenini yönlendirirse, o zaman organik sosyalizm gerçekleşir.

Ulusal Sosyalizm, nihai olarak Alman halkının büyümesi ve gelişmesi için gerekli olan özgür yaşam alanını geri kazanmasını ve böylece tüm üyelerinin yaşam ve gelişme için gerekli olan alan, toprak ve imkânlardan payını almasını amaçlamaktadır. Şu an için, yeni bir ulusal güç oluşturmak için elimizdeki alana en iyi şekilde uyum sağlamalıyız. Her halükarda, üyelik içinde sosyal adalet ve organik karşılıklılık ilkesine dayanan bir toplum, ekonomi ve hukuk düzeni talep edilmektedir. Halkın her bir bireysel ve kurumsal üyesi, halkın sağlığı, büyümesi, gücü ve kudreti için eşit derecede hayati öneme sahiptir, bu nedenle herkesin yaşam alanı ve yaşam hakkı garanti altına alınmalıdır. Bu alanda, herkes için siyasi eşitlik yoktur, aksine her birinin gerekli başarısına göre sosyal haklar vardır.

Elbette devlet, halk için bir refah kurumu değil, kolektif iradesinin ifadesi ve organı, siyasi gücünün şekillendiricisi ve lideridir. Siyasi açıdan güçlü bir halk, ancak sosyal açıdan sağlıklı bir halk olabilir: bütünün refahı, gücü ve iktidarı güvence altına alınacaksa, üyeler, bütün içindeki görevlerini ve dolayısıyla kendi varlıklarını yerine getirebilmek için kendi gelişimleri için fırsatlara sahip olmalıdır.

Versay'dan bu yana Almanların özgürlükten yoksunluğu, öncelikle Alman halkının yaşam alanının kapatılması ve kısıtlanmasıyla kendini göstermektedir: alanından mahrum bir halk.

Bu sıkıntı, içsel çözülmeyle birleşince, kaçınılmaz olarak kapitalist ekonomik sistemin çöküşüne ve bunun getirdiği zorluklara yol açmıştır. Bu durum, mevcut yaşam alanının sıkı bir şekilde yeniden şekillendirilmesini, acil bir sosyalizm anlamında yaşam olanaklarının toplumsal dağılımını iki kat daha gerekli kılmaktadır.

Burada söz konusu olan, bir Alman sosyalizmi programı oluşturmak değildir. Ancak, ilgili eğitimin görevi en azından genel hatlarıyla ana hatlarıyla çizilecekse, sosyal yaşam biçiminin temel yönleri incelenmelidir.

Bireyden, bütünün hizmetinde olması ve bunda kişisel tatminini bulması, belirli koşullar altında bütün için kendini feda etmesi isteniyorsa, o zaman bütün de tüm üyelerine bakmalı ve her bireye yaşamdaki hakkını ve payını vermelidir. Sadece sağlıklı üyelerle bütünün gücü temellendirilebilir. Halkın iradesinin organı, birleşik gücünün ifadesi olan devlet, organik adalet anlamında toplumun efendisi ve ekonominin düzenleyicisidir. Ekonomi, bütünün hizmetinde olacak şekilde yeniden şekillendirilmelidir, böylece tüm üyeler geçimlerini sağlayabilir ve yaşam potansiyellerini geliştirebilecekleri alan bulabilirler. Düzensiz bir ekonomide artık iş ve geçim kaynağı bulamayanlara sadece geçim kaynağı sağlamak, halkın bedenini yaralara açık tutmaktan başka bir şey değildir. Ancak sosyal açıdan adil, düzenli bir ulusal ekonomi, istekli tüm işçilere yer sunduğunda, "çalışmayan yemek yiyemez" ilkesi uygulanabilir. Acil bir durumda, devletin kısıtlı ekonomik sistemdeki herkesin iş ve geçim kaynağı bulmasını sağlamaktan başka bir seçeneği yoktur.

Devlet, ekonominin düzenleyicisi ve denetleyicisidir, ancak yürütme organı değildir: mülkiyetin ve ekonominin kamulaştırılması reddedilmelidir. Devlet, doğal olarak düzenleyici ancak üretici işlevi olmayan ekonomi sektörlerini doğrudan kontrol etmelidir: örneğin para ve kredi sistemleri, sigorta sistemleri vb. Devletin elindeki diğer düzenleyici faktörler, vergiler ve tarifeler, ithalat ve ihracatın kontrolü ve planlı düzenlemesi ile yurt içi ve yurt dışı para ve kredi işlemleridir. Küresel ekonominin ve dünya pazarlarının çöküşü nedeniyle, ulusal ekonomi zorunlu olarak kendi kendine yeten hale gelmelidir: öncelikle iç ihtiyaçları karşılamalı, devlet bu ihtiyaçları düzenlemeli ve ekonomik sonuçları bir plana göre organize etmeli ve dağıtmalıdır. Üretim görevleri üreticiler arasında dağıtılır, ancak bu, özerk dernekler aracılığıyla yapılır.

Ekonominin yürütme organları, öncelikle ticaret ve ekonomi sektörlerinin kurumsal organları, kendi alanlarında devlet denetimi altında işbirliği içinde görevlerini yöneten özerk yönetim organlarıdır. Bu, tüm ekonomik toplumun düzenlendiği, ancak üretim araçlarının mülkiyetinin düzenlenmediği anlamına gelir: hiçbir işçi veya meslek sahibi devlet memuru olmaz, hiçbir ekonomik üretim devlet tarafından yönetilen bir idarenin işlevi haline gelmez, aksine her birey bir

mesleki ve ekonomik örgütlerinin bir üyesidir ve dolayısıyla devletin kurumsal organının bir üyesidir. Ayrıca, kendi mülklerine ve topraklarına da bağlıdırlar.

Ancak ekonomik faaliyet, kamu yükümlülükleri olan bir kamu hizmeti haline gelir ve buna karşılık gelen haklarla dengelenir: başkalarının zararına kendini zenginleştirme veya ekonomik yağma kuralları yoluyla ulusal servetten pay alma hakkı değil, kişinin katkısına göre mülk, arazi, gelir ve geçim kaynaklarından adil bir pay alma hakkı. Kamu meslek odası, üyelerinin görev ve yükümlülüklerini denetler, haklarını korur; odaya verilen ekonomik görevlerin yerine getirilmesinden sorumlu olduğu gibi, ekonomik yaşam alanının sosyal tasarımında iş ve kâr fırsatlarının dağıtımında sosyal adaletin sağlanmasından da sorumludur. Oda, üyelerle ilişkili olarak bütünü temsil eder ve aynı zamanda bütün içinde üyelerinin haklarını temsil eder.

„Ulusal Ekonomi“, ekonomi ulusal yaşam alanına bağlı ve onun amaçlarına uygun hale geldiğinde, ekonomi ulusal gücün ve ulusal sağlığın kaynağı haline geldiğinde var olur. Her kamu mesleki ve ekonomik dernek – ulusal toplulukta artık özel ekonomik toplumlar olmayacaktır – bir tür mesleki kişidir, ulusal insan tipinin bir türevidir: kendi tutumu, eğilimi, onuru, yaşam tarzı, buna uygun tipik yetenekleri ve üyelerine özel bir dünya görüşüne sahip özel bir eğitim ile dernek ve içeriğine karşılık gelir – sanki dernek içinde kendi dünyalarını temsil ediyorlarmış gibi değil, daha çok üyeliklerinin ve ulusal bütüne hizmetlerinin bir parçası olarak.

Bu nedenle, her dernek aynı zamanda temsil ettiği insanlık için bir disiplin sistemidir: kendi tutumu, davranış disiplinine, beceri eğitimine ve buna karşılık gelen dünya görüşünün eğitimine yönelik kendi yöntemleri vardır. Öz yönetim, tahkim ve şeref mahkemeleri ile kendi yargı sistemini ve kendi disiplin ve eğitim sistemini içerir. Bütün bunlarda dernek, ulusal bütünün sadece özel amaçlı bir temsilcisidir. Orta Çağ'da loncaların işlevleri, nihai amaçlarının ve temel anlamlarının dar anlamda gerçekten ekonomik olup olmadığı veya daha çok sağlam bir ulusal insanlığın sağlam bir mesleki ve ekonomik disiplinin organik entegrasyonu olup olmadığı tartışılabilir.

Ulusal devletin kurumsal düzeni, bireysel dernekleri artık şehir devletleri olarak örgütlemeyecek, aksine onları geniş bir ulusal toplulukla uyumlu hale getirecektir: ekonomik işlevi bu büyük yaşam bütünlüğüyle uyumlu olduğu gibi, disiplin biçimi, mesleki eğitimi ve bütün içindeki eğitimi de, özel değer sistemi, yöntemleri, manevi içeriği ve yönelimi ile uyumludur.

ulusal bütünün değerleri ve hedefleriyle profesyonel bir uzantısıdır. Dernek, bütünün içinde anlam ve tatmin bulur.

Her dernek, bütünün biçimini ve yöntemlerini benimsemiş olup, kendi yasalarına göre bütünün ihtiyaç ve taleplerini karşılamak için çalışır. Bu nedenle, disiplin sistemini, mesleki ve piyasa ihtiyaçlarını geliştirir, taleplerini kamu meslek okulları sistemine iletir, üyelerinin tutum, eğilim ve onurlarını denetler ve gençleri eğitim yoluyla saflarına katar. Bugün, Ulusal Sosyalist harekete bağlı meslek dernekleri, mesleki uzmanlıklarına göre içeriklerini ve yönelimlerini tüm hareketle uyumlu hale getirerek, bütün ile dernekler arasında organik bir bağlantı oluşturmaktadır.

Devrimci ilkenin taşıyıcısı olan Nasyonal Sosyalizmin yerine getirmesi gereken genel görevin siyasi ve sosyal yönüyle ilgili olarak, yeni bir kültürün yaratılması üçüncü sırada gelir. Bu görev kesinlikle kapsamlıdır ve yerine getirilmesi hala uzak bir ihtimal olabilir, belki de hareket zafere yaklaştığında gerçek aşamasına ulaşabilir. O noktada, sadece yeni siyasi ve sosyal biçimler değil, aynı zamanda itici değerler, manevi değerlerin özü de ifade edilebilir ve ortak bir dünya görüşüne yükseltilebilir. Ulusal Sosyalist hareketin içeriği ve hedefine uygun olarak, edebiyat ve sanat, bilim ve felsefe alanlarında yeni yaratımlar yoluyla bir dünya görüşü inşa etmek, zamanımızın belirlenen genel görevinin, yani devrimci ilkenin zaferinin yerine getirilmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Bunun başlangıcı zaten mevcuttur, ancak bunları abartmamak gerekir: doğru tutumlar ve iyi niyetler tek başına yeterli değildir. Siyasi liderliğin, belirleyici rolüyle bu büyük görevi yerine getirmede öncelikli olması, dar anlamıyla kültürel işlevin şu anda eylemlerin merkezinde yer almaması ve bu nedenle başlangıçta başarılarında geride kalabileceği gerçeğinden kaynaklanmaktadır.

Yeni bir kültürün başlangıcı, siyasette olduğu gibi devrimci bir kırılma ve ayaklanma ile başlamamıştır. Bu, ayırma ve toplama hazırlık aşamasıdır: kültürel mirastan, önde gelen ırksal değerlere, ulusal ve siyasi görevlere hizmet edenleri seçmek gerekir. Böylelikle, yeni bir dünya görüşü ve yeni bir eğitim sisteminin uygun temelleri için zemin hazırlanır. Ayrıca, çöküşün ardından her şeyi alt üst edip bizi boğmakla tehdit eden yabancı ve ırksal olarak yabancı ürünlerin akınına karşı mücadele edilmelidir. İthal veya yerli üretim olsun, tüm bu ürünler eleştirel bir gözle incelenmelidir.

Çözülmekte olan bir dünyanın manevi atmosferi baskıcı ve boğucudur. Ülke çapındaki kentsel kültürün büyük mağazalarından yayılan şey...

çürüme ve yozlaşmanın kokusu. Irksal olarak yabancı unsurların etkisi, Almanlık'ı bastırmak, kafa karışıklığı yaymak ve gerçeklerden uzaklaştırmak amacıyla gazeteleri, tiyatroları, yayınevlerini, filmleri ve giderek okulları ve üniversiteleri de kontrol altına almıştır, böylece bağımlılık politik sistemini buna uygun bir "kültür" ile tamamlamıştır. Ağırlıklı olarak Yahudi kökenli zeki bir edebiyat, entelektüel cephede geçiş imparatorluğunun politik görevini tamamlamaktadır. Ulusal Sosyalizm'de ırksal ve ulusal içgüdülerin uyanışına kadar, sözde "ulusal" basın bile ya bu çözülme güçlerine tamamen boyun eğmiş ya da iyi niyetine rağmen durumla başa çıkmakta tamamen çaresiz kalmıştır. Sonuç olarak, ırkın az sayıdaki yaratıcı gücü ve edebiyat, sanat, bilim ve felsefede ortaya çıkan ulusal bilinç, çok az yankı bulmuş ve güç kazanmıştır.

Ancak, Alman halkı için yeni bir günün şafağı doğuyor: Hans Grimm'in Volk ohne Raum ("Yeri Olmayan Halk") adlı kitabıyla, Alman insanlığı, Alman ırkı ve Alman siyaseti, Alman değerleri ve dünya görüşü ortaya çıkıyor. Bu kitabın büyük bir başarı elde etmesi, Alman halk kültürünün yakında bir atılım yapacağının işaretidir. Yine de Grimm, son nesil boyunca bizi Alman devriminin eşiğine kadar götürmüştür. Ancak burada edebiyat, sanat, bilim ve felsefe, imgelerin yaratılmasına, kendini tanıma, ulusal ve ırksal bilince ve Alman ulusal görevine işbirliği yapmaya katkıda bulundukları için büyük bir örnek teşkil etmektedir.

Tüm yaratıcı zihinler, bu dönemin özünü, değerlerini, hareket halindeki güçlerini, aciliyetini ve baskın gençliğini gerçekçi bir şekilde tanımaya ve bu gerçekleri içgörüyle yüceltmeye çağrılmıştır. Böylece, gelecekteki Alman eğitiminin ve okullarının temeli ve canlı içeriği olarak hizmet edebilecek bir dünya görüşü ve eğitim varlığı yaratılacaktır. Bu yeni dünya görüşünde, Alman devrimi tamamlanacaktır.